

τώσεως τοῦ φόρου· διότι τελοῦσι δραχ. 150, ἐνῶ μόλις ἠδύναντο νὰ καταβάλλωσι τὰς 100. Ἡ εἶδησις αὕτη ὁμοιάζει ὅπως οὖν τὰ συντρίμματα ἐκεῖνα ὅσα τυχαίως περιεσώθησαν εἰς ἡμᾶς ἐκ μεγάλων καὶ καλῶν οἰκοδομημάτων ἢ ἀγαλμάτων, ἀνάγλυφόν τι λ. χ. ἢ πόδα, ἢ χεῖρα, ἢ δάκτυλον ἢ καὶ ὄνυχα τῆ ἀληθεία ἀπλοῦν, ἅτινα δὲν ἀπορρίπτομεν

Τιβέριος

οὐδὲν ἦτον, ἀλλὰ διαφυλάττομεν ἐπιμελῶς, διότι, ὅσῳ μικρὰ καὶ ἂν εἶναι, διδάσκουσί τι πάντοτε εἰς ἡμᾶς, κατὰ τὸ ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα.

Ὁ Τιβέριος, ὅστις ἐβασίλευσε μετὰ τὸν Αὐγούστον, 14 — 15 μ. Χ., ἐπολιτεύθη οὐδὲν ἦτον ἐκείνου σωφρόνως πρὸς τὴν Ἑλλάδα, εἰ καὶ ἐν Ρώμῃ διέπραξε πολλοὺς καὶ ἀδίκους φόνους. Ἐπὶ Τιβερίου ἢ Μακεδονία καὶ ἡ Ἀχαΐα, ἐπειδὴ παρεπονοῦντο διὰ τὰς καταχρήσεις τὰς ὁποίας ἔπασχον ἀπὸ τῶν πεμπομένων κατ' ἔτος ἀνθυπάτων, κατέστησαν προσωρινῶς, ἵνα ἀνακουφισθῶσιν, ἐπαρχίαὶ καισαρικαὶ ἀντὶ δημοσίων. Διότι ὁ Αὐγούστος εἶχε διαρέσει τὸ ρωμαϊκὸν κράτος εἰς δύο μέρη, ὧν τὸ ἐν ἐφύ-

λαξε δι' ἑαυτόν, τὸ δὲ ἄλλο ἀπέδωκεν εἰς τὸν δῆμον καὶ τὴν σύγκλητον· καὶ ἐνῶ εἰς τὰς τελευταίας ταύτας ἐπαρχίας, τὰς δημοσίας, ἐπέμποντο κατ' ἔτος ἀνθύπατοι, τῶν ἄλλων, ἦτον τῶν καισαρικῶν ἐπαρχιῶν, ὁ Καῖσαρ ἐλογίζετο ὡς ὁ κύριος ἀνθύπατος, ἐπέτρεπε δὲ τὴν διοίκησιν αὐτῶν εἰς πρεσβευτὰς ὄχι ἐπὶ ἓν ἔτος μόνον, ἀλλ' ἐφόσον ἐδόκει αὐτῷ. Ἐκ τούτου ἐννοεῖ ὁ ἀναγνώστης ὅτι αἱ καισαρικαὶ ἐπαρχίαὶ ἔπασχον πολὺ ὀλιγωτέρας καταπίεσεις ἢ αἱ δημοσίου (1)· καὶ τούτου ἕνεκα ὁ Τιβέριος ἵνα παράσχη ἄνεσιν τινα εἰς τὴν

(1) Αἱ ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος διοικούμεναι ἐπαρχίαὶ καλοῦνται αὐτοκρατορικαὶ (imperatoriae), τοιαῦται δὲ ἦσαν συνήθως αἱ παρὰ τὰ ὄρια τοῦ κράτους κείμεναι καὶ ὑπὸ λεγεῶνων κατεχόμεναι καὶ στρατιωτικώτερον διοικούμεναι ἐπαρχία· αἱ τῆς δευτέρας κατηγορίας ἐλέγοντο συγκλητικαὶ ἢ βουλευτικαὶ (senatoriae). Αἱ βουλευτικαὶ ἐπαρχίαὶ διψοῦντο ὑπὸ ἀνθυπάτων (proconsules), αἱ δὲ αὐτοκρατορικαὶ ὑπὸ «ἐπιτρόπου καίσαρος» (procurator), ὅστις ἐθεωρεῖτο ἀντιπρόσωπος ἢ πρεσβευτὴς (legatus) αὐτοῦ Ἰδ. τὴν κατωτέρω σημ...